

Arrest

nr. 281 672 van 12 december 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VAN OVERDIJN
Messidorlaan 330/box 1
1180 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oegandese nationaliteit te zijn, op 19 juli 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 16 juni 2022 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 16 juni 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 oktober 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 november 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat B. VAN OVERDIJN en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 19 januari 2021 dient de verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) in.

1.2. Op 16 juni 2022 wordt de onder punt 1.1. vermelde aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 19.01.2021 werd ingediend door :

N., P. L. (..) (R.R.: xxxxxxxxx)

nationaliteit: Uganda

geboren te Mulago op X

adres: (..)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van haar Verzoek Internationale Bescherming (VIB) en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Op 30.09.2015 diende betrokkene een VIB in. Op 22.11.2016 nam het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming. Betrokkene ging hiertegen in beroep, op 26.04.2017 nam de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming. Betrokkene diende op 09.01.2018 een volgend VIB in, op 08.03.2018 nam het CGVS de beslissing tot weigering in overwegingname. Op 23.05.2018 diende betrokkene een derde VIB in, op 08.08.2018 nam het CGVS de beslissing dat dit verzoek niet-ontvankelijk was.

De duur van deze procedures – namelijk iets minder dan 1 jaar en zeven maanden voor de eerste procedure, 3 maanden voor de tweede procedure en 2,5 maanden voor de derde procedure – was absoluut niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkene haalt aan dat het voor haar thans onmogelijk is om haar aanvraag tot humanitaire regularisatie vanuit haar land van herkomst in te dienen. Betrokkene legt geen bewijzen voor waarom het voor haar onmogelijk is om te reizen en vanuit Oeganda de aanvraag in te dienen. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene onmogelijk vanuit haar land van herkomst de aanvraag kan indienen volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Betrokkene haalt aan dat een terugkeer naar haar land van herkomst een schending van art. 8 EVRM zou uitmaken. Hier kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een sociaal leven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de sociale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Wat betreft het aangehaalde argument dat het verlenen van een regularisatie de belangen van ons land en zijn inwoners geen schade toe zou brengen, dit is geen argument waardoor betrokkene niet moet voldoen aan de voorwaarden gesteld in de vreemdelingenwet, Art. 9, alinea 2 van de Vreemdelingenwet stelt dat de machtiging aangevraagd dient te worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland. Dit kan dus niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

De overige aangehaalde elementen (dat betrokkene sedert 2015 in België verblijft en goed geïntegreerd zou zijn, dat betrokkene een cursus Nederlandse taal volgde, dat betrokkene een inburgeringscursus volgde, dat zij behulpzaam zou zijn en vrijwilligerswerk deed, dat betrokkene een vaste kennissenkring opbouwde en verschillende positieve getuigenverklaringen voorlegt) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.

(…)”

1.3. Op 16 juni 2022 wordt de verzoekende partij tevens het bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven. Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…)

Bevel om het grondgebied te verlaten

Mevrouw, die verklaart te heten:

Naam, voornaam: N., P. L. (..)

geboortedatum: 04.04.1989

geboorteplaats: Mulago

nationaliteit: Uganda

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

(…)”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

“Enig middel van de schending van het beginsel van behoorlijk bestuur, van de artikelen 1 tot 3 van de wet van 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de manifeste appreciatiefout, van de schending van de artikelen 9bis, 62 van de wet van 15 december 1980, en Artikel 8 van de Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

In wat de Dienst Vreemdelingenzaken overweegt dat verzoekster van geen buitengewone omstandigheid geniet.

In wat DVZ overweegt dat het artikel 8 EVRM niet van toepassing is, en dat gewone sociale relaties buiten de scope van het artikel 8 EVRM valt.

Terwijl ze verschillende elementen ontwikkeld heeft in haar aanvraag en heeft verschillende elementen neergelegd.

Terwijl Het blijkt uit dat de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mensen (EHRM) dat dergelijke relaties in de scope van het artikel 8 EVRM valt.

Dat er is een schending van artikel 9bis van de wet van de 15 december 1980.

Dat er is een schending van artikel 8 E.V.R.M.

Dat het dossier van de verzoekster niet met zorg klaargemaakt en dat er bijgevolg een schending van de behoorlijk bestuur principe in zijn tak van de zorgvuldigheidsplicht.

Dat artikel 62 van de wet van 15 december 1980 en artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 19 juli 1991 over de formele motivatie van de administratieve handelingen zo'n motivatie opleggen, die adequaat moet zijn, zowel gerechtelijk als feitelijk.

Eerst moeten we preciseren dat de Raad van State een definitie van de buitengewone omstandigheid heeft gegeven.

Immers in het arrest n° 93.760 van 6 maart 2001, heeft de Raad van State besloten:

« “les circonstances exceptionnelles” ne sont pas des circonstances de force majeure, mais qu’il faut et suffit que l’intéressé montre à tout le moins qu’il lui est particulièrement difficile de retourner demander l’autorisation visée dans son pays d’origine (CE 06/03/2001, n° 93.760) »

Bijgevolg moeten de verzoeksters aantonen omstandigheid die moeilijk een terugkeer naar het land van oorsprong maakt om hun aanvraag in te dienen.

De rechtspraak spreekt niet over overmacht situatie of overmachtsomstandigheden.

Nochtans moet het ook onderlijnen dat artikel 8 van EVRM e privéleven en het familiale leven van de mensen beschermen die twee autonome concepten zijn.

Eerst moet het onderlijnen dat er geen definitie van deze noties in het Verdrag zitten, en dat deze definities in de rechtspraak van het EHRM zitten.

Het blijkt uit van deze rechtspraak dat de Hof een ruim definitie van de notie privéleven geeft.

Immers heeft het Hof besloten dat :

« (...) trop restrictif de limiter (la vie privée) à un 'cercle intime' où chacun peut mener sa vie personnelle à sa guise et d'en écarter entièrement le monde extérieur à ce cercle. Le respect de la vie privée doit aussi englober, dans une certaine mesure, le droit pour l'individu de nouer et développer des relations avec ses semblables. » (Niemetz c. Allemagne, 16 dec. 1992, § 29.) (wij onderlijnen).

Voorts heeft het Hof ook gepreciseerd :

« la sphère de la vie privée, telle que la conçoit la Cour, couvre l'intégrité physique et morale d'une personne ; la garantie offerte par l'article 8 de la Convention est principalement destinée à assurer le développement, sans ingérences extérieures, de la personnalité de chaque individu dans les relations avec ses semblables. » (Botta c. Italie, 24 febr. 1998, § 32.) (Wij onderlijnen)

Volgens die rechtspraak beschermt het artikel 8 EVRM de relaties in de ruimere betekenis, en dus ook de sociale relaties.

Het moet ook onderlijnen dat het behoorlijk bestuur principe in zijn tak van de zorgvuldigheidsplicht legt de administratie op om alle de behandelingen met zorg klaar te maken.

Concreet betekent dat het bestuur moet met alle de elementen rekening te houden en moet naar de nuttige elementen zoeken.

In het kader van haar aanvraag heeft de verzoekster verschillende elementen ingediend:

- *De duur van haar asielaanvragen*
- *Haar perfect integratie*
- *Haar kennis van het Nederlandse taal en haar inburgering*

Verschillende getuigenissen werden ingediend met de aanvraag.

Het bestuur is van mening dat deze elementen niet aantonen dat de verzoekster van buitengewone omstandigheden genieten.

Het moet onderlijnen dat het bestuur de aanvraag niet in zijn globaliteit leest.

Immers is het de totaal van de verschillende elementen die aantonen dat de verzoekster van buitengewone omstandigheden genieten.

In dergelijke omstandigheden heeft het bestuur manifeste appreciatiefout gepleegd.

Het bestuur is van mening dat de duur van de asielprocedures niet onredelijk lang was.

We moeten vaststellen dat deze procedure zo lang was dat de verzoekster de taal geleerd heeft en verschillende gevolgd heeft.

Ze heeft ook verschillende relaties ontwikkeld.

We moeten bijgevolg vaststellen dat het bestuur manifeste appreciatiefout heeft gepleegd in de lezing van het dossier van Mevrouw.

Het bestuur gaat verder en is van mening dat er geen schending van artikel 8 EVRM is, en dat de terugkeer tijdelijk zou zijn.

Het bestuur neemt niet in aanmerking de ruime interpretatie van het artikel 8 EVRM.

Meer moet het onderlijnen dat een tijdelijk terugkeer slechte gevolgen kan hebben over de door artikel 8 EVRM beschermt elementen.

Immers zal de verzoekster het geniet van haar netwerk verliezen voor een onbepaalde periode die langdurig kan zijn.

In dergelijke mate zou een tijdelijk terugkeer tot een schending van de artikel 8 EVRM.

Het bestuur gaat verder en is van mening dat er over gronde elementen gaat die in het kader van artikel 9.2 kan geanalyseerd worden.

Dergelijke argument is niet dienstig om het dossier van de verzoekster te analyseren.

Immers heeft ze een aanvraag op basis van artikel 9bis ingediend en ze heeft verschillende elementen ontwikkeld die aan tonen dat het bijzonder moeilijk is om haar aanvraag in haar land van herkomst in te dienen.

Het verwijzen naar artikel 9 van de wet van de 15 december 1980 is bijgevolg niet dienstig.

Het vervloet uit deze elementen dat de verzoekster verschillende elementen ontwikkeld heeft die aan tonen dat ze van buitengewone omstandigheden genieten.

Door haar aanvraag onontvankelijk te verklaren heeft het bestuur artikel 9bis van de wet van de 15 december 1980 en artikel 8 EVRM geschonden.

Dergelijke vaststellingen tonen aan dat het dossier van de verzoekster niet met zorg klaargemaakt werd en er is bijgevolg een schending van het behoorlijk bestuur in zijn tak van de zorgvuldigheidsplicht.

Voorts vormen dezelfde elementen eveneens overtredingen van artikelen 62 van de wet van 15 december 1980, en van artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 1991 over de motivatie van de administratieve handelingen.

Immers leggen deze artikelen aan het bestuur op om zijn beslissingen adequaat te motiveren, zowel op factuel vlak en op juridisch vlak.

In casu heeft de bestuursautoriteit niet met alle elementen rekening gehouden, het principe van zorgvuldigheid geschonden, en bijgevolg niet adequaat zowel gerechtelijk als feitelijk wordt gemotiveerd.

Bijgevolg kan de motivatie niet adequaat zijn in de zin van de wet van 15 december 1980 en van de wet van 1991 over de motivatie van de administratieve handelingen, en de bestreden beslissing moet vernietigd worden.

Betreffende het bevel om grondgebied te verlaten

In wat, eerste tak, DVZ geeft een bevel om het grondgebied te verlaten zonder met de specifieke omstandigheden rekening te houden

Terwijl het principe van het behoorlijke bestuur, in zijn tak van de zorgvuldigheidsplicht, legt op om met dergelijke omstandigheden rekening te houden

Terwijl artikel 74/13 van de wet van de 15 december 1980 legt het bestuur op om met de gezondheidstoestand van de verzoeker rekening te houden toen hij een verwijderingmaatregel neemt.

Het is allereerst nodig om eraan te herinneren dat artikel 7 van de wet van 15 december 1980 de gevallen vermeldt waar de bestuursautoriteit een orde het gebied te verlaten kan geven.

Evenwel is de bevoegdheid waarvan het bestuur profiteert niet totaal verbonden, en bijgevolg discretionaire blijft.

Immers zoals het de Raad in een arrest 121.542 van 27 maart 2014 heeft herhaald:

« Il résulte de ce qui précède que si la partie défenderesse doit, dans certains cas déterminés à l'article 7 de la loi précitée du 15 décembre 1980, délivrer un ordre de quitter le territoire, à tout ressortissant d'un pays tiers se trouvant sur le territoire belge en séjour irrégulier, cette obligation ne doit pas s'entendre comme s'imposant à elle de manière automatique et en toutes circonstances. Ainsi, le caractère irrégulier du séjour ne saurait suffire à lui seul à justifier la délivrance d'un ordre de quitter le territoire sans que d'autres facteurs, notamment liés à la violation des droits fondamentaux garantis par les articles 3 et 8 de la CEDH, soient également pris en compte, en manière telle que la partie défenderesse n'est pas dépourvue en la matière d'un certain pouvoir d'appréciation.

Dans la mesure où la partie défenderesse ne peut ainsi se prévaloir d'une compétence entièrement liée lorsqu'elle délivre un ordre de quitter le territoire sur la base de l'article 7 de la loi précitée du 15 décembre 1980, l'exception d'irrecevabilité soulevée par la partie défenderesse ne saurait être retenue.»

Aldus moet het DVZ bij de afgifte van een orde om het grondgebied te verlaten om met het geheel van de omstandigheden van een dossier rekening houden, en die in verband met een eventuele overtreding van de fundamentele rechten zoals beschermd door artikelen 3, 8 en 13 van EVRM.

Het Raad heeft dit standpunt bevestigd in een arrest van 29 november 2018 (N° 213.187).

Het moet nog onderlijnen worden dat artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 voorziet

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land”

Dergelijk examen moet maken worden op het moment van het nemen van de beslissing van het bestuur.

In casu, kan men vaststellen dat de bestuursautoriteit niet met dergelijke elementen rekening heeft gehouden.

Immers kan men vaststellen dat de enige redenen die in volgorde worden aangevoerd om het grondgebied te verlaten op de voorwaarden voor afgifte ervan, maar niet op het geheel van de omstandigheden betrekking hebben.

Echter blijkt het uit van het administratieve dossier dat Mevrouw perfect geïntegreerd is in België.

Ze heeft verschillende elementen neergelegd om haar integratie aan te tonen.

Het bevel om het grondgebied te verlaten schendt artikel 8 EVRM.

Bijgevolg in zoverre het principe van het behoorlijke bestuur, in zijn tak van de zorgvuldigheidsplicht, oplegt om met alle omstandigheden van een dossier rekening te houden, schendt de bestuursautoriteit dit principe door niet met de voornoemd ontwikkelde omstandigheden rekening te houden.

In wat, tweede tak, DVZ heeft zijn handeling niet adequaat gemotiveerd door niet met de specifieke omstandigheden van de situatie van de verzoekster rekening te houden.

Terwijl artikel 62 van de wet van 15 december 1980 en artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 19 juli 1991 over de formele motivatie van de administratieve handelingen zo'n motivatie opleggen, die adequaat moet zijn, zowel gerechtelijk als feitelijk.

Het is nodig om eraan te herinneren dat artikel 62 van de wet van 15 december 1980 oplegt om zijn handelingen formeel te motiveren.

Voorts leggen artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 aan elke bestuursautoriteit op om zijn handelingen adequaat te motiveren.

Deze motivatie moet adequaat zijn zowel in feite als in recht.

In casu, zoals voormoemd bewezen, heeft de bestuursautoriteit niet met het geheel van de omstandigheden van feit ontwikkeld in het eerste middel rekening gehouden.

Bijgevolg is de motivatie niet adequaat in de zin van artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 62 van de wet van 15 december 1980, en dientengevolge, is er een schending van deze artikelen."

2.2. De formele motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (cf. RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. *In casu* geven de bestreden beslissingen duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissingen zijn genomen. In de motieven van de eerste bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de eerste bestreden beslissing een motivering in feite, met name dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom verzoekende partij de aanvraag niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Uit deze motivering blijkt duidelijk dat ingegaan werd op alle door de verzoekende partij als buitengewone omstandigheden aangehaalde elementen en gemotiveerd werd waarom deze niet aanvaard worden.

Ook de tweede bestreden beslissing bevat een motivering in rechte, met name artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet en voorts wordt feitelijk gemotiveerd dat verzoekende partij niet in bezit is van een geldig visum zodat zij in België verblijft zonder houder te zijn van de noodzakelijke documenten daartoe.

Verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motiveringen haar niet in staat stellen te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissingen kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Waar verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissingen, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

2.4. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel wordt ten aanzien van de eerste bestreden beslissing onderzocht samen met de aangevoerde schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

(...)”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om verzoeker een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende de verwerende partij na te gaan of verzoekers aanvraag wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekende partij heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in het land van oorsprong heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

2.5. De Raad stelt vooreerst vast dat, waar de verzoekende partij de door haar aangehaalde redenen waarom zij de aanvraag niet in het buitenland zou kunnen indienen, herhaalt, zij daarmee geen afbreuk doet aan de concrete motieven van de eerste bestreden beslissing waaruit wel degelijk blijkt waarom de verwerende partij de aangehaalde elementen niet aanvaardt als buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

2.6. Ook waar de verzoekende partij betoogt dat niet kan geëist worden dat een overmachtssituatie moet voorliggen, wijst de Raad erop dat uit de motieven van de eerste bestreden beslissing geenszins

blijkt dat de verwerende partij het begrip “*buitengewone omstandigheden*” zou verengd hebben tot een situatie van overmacht.

2.7. Uit het betoog van verzoekende partij blijkt voorts dat zij het oneens is met de bevindingen inzake haar verblijf en integratie. Zij meent dat een schending van artikel 8 van het EVRM voorligt.

2.8. Uit de motieven van de eerste bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met de in de aanvraag gevoerde argumentatie inzake artikel 8 van het EVRM. De verwerende partij oordeelde: “*Betrokkene haalt aan dat een terugkeer naar haar land van herkomst een schending van art. 8 EVRM zou uitmaken. Hier kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een sociaal leven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de sociale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.*” en: “*De overige aangehaalde elementen (dat betrokkene sedert 2015 in België verblijft en goed geïntegreerd zou zijn, dat betrokkene een cursus Nederlandse taal volgde, dat betrokkene een inburgeringscursus volgde, dat zij behulpzaam zou zijn en vrijwilligerswerk deed, dat betrokkene een vaste kennissenkring opbouwde en verschillende positieve getuigenverklaringen voorlegt) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.*”

Eveneens heeft de verwerende partij erop gewezen: “*Betrokkene wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van haar Verzoek Internationale Bescherming (VIB) en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Op 30.09.2015 diende betrokkene een VIB in. Op 22.11.2016 nam het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming. Betrokkene ging hiertegen in beroep, op 26.04.2017 nam de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming. Betrokkene diende op 09.01.2018 een volgend VIB in, op 08.03.2018 nam het CGVS de beslissing tot weigering inoverwegingname. Op 23.05.2018 diende betrokkene een derde VIB in, op 08.08.2018 nam het CGVS de beslissing dat dit verzoek niet-ontvankelijk was.*

De duur van deze procedures – namelijk iets minder dan 1 jaar en zeven maanden voor de eerste procedure, 3 maanden voor de tweede procedure en 2,5 maanden voor de derde procedure – was absoluut niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)”

2.9. De Raad stelt vast dat verzoekende partij verwijst naar haar verblijf en integratie en meent dat dit haar verhindert terug te keren naar het herkomstland om aldaar de aanvraag in te dienen. Evenwel, waar de verzoekende partij voorhoudt dat integratie-elementen buitengewone omstandigheden kunnen uitmaken die het indienen van de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet in België verantwoorden, wijst de Raad er nogmaals op dat de buitengewone omstandigheden niet mogen worden verward met de argumenten ten gronde die aangehaald worden om een machtiging tot verblijf te verkrijgen. Het verblijf van de verzoekende partij in België en de daaruit voortvloeiende integratie en sociale bindingen zijn elementen die de gegrondheidsfase betreffen. Pas indien de verwerende partij van oordeel is dat er buitengewone omstandigheden zijn, zal zij overgaan tot een onderzoek van de gegrondheid van de aanvraag, waarbij zij dan onder meer rekening zal houden met de elementen van integratie. De Raad wijst nogmaals op het feit dat de verwerende partij ter zake een ruime appreciatiebevoegdheid heeft, waardoor hij slechts een marginale controle op haar beslissing kan uitoefenen. De stelling van de verwerende partij dat de door verzoekende partij aangevoerde elementen van verblijf en integratie niet als buitengewone omstandigheid, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, kunnen weerhouden worden is bovendien in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers “*dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend*” (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Verzoekende partij maakt met haar betoog geenszins aannemelijk waarom de elementen van integratie en verblijf haar wel zouden verhinderen de aanvraag in het herkomstland in te dienen. Zoals duidelijk blijkt uit de motieven van de eerste bestreden beslissing, verblijft verzoekende partij sinds eind 2015 in België. Het gaat om

een illegaal, minstens precair, verblijf van 7 jaar op het Belgische grondgebied. Daartegenover staat evenwel een verblijf van ruim 26 jaar in het herkomstland. Verzoekende partij slaagt er met haar betoog niet in aan te tonen waarom een illegaal, minstens precair verblijf, van dergelijke duur in België haar zou verhinderen de aanvraag in het herkomstland alwaar zij decennialang gewoond heeft in te dienen. Door te blijven hameren op haar verblijf en integratie in België slaagt verzoekende partij er hoegenaamd niet in om afbreuk te doen aan de bevinding van de verwerende partij dat deze elementen geen buitengewone omstandigheden zijn die verhinderen dat de aanvraag in het herkomstland wordt ingediend nu zij behoren tot de gegrondheidsfase. De subjectieve overtuiging van verzoekende partij dat deze elementen haar wel verhinderen de aanvraag in te dienen in het herkomstland, kan niet anderszins doen besluiten.

Waar verzoekende partij nog stelt dat de verwerende partij ten onrechte de aangevoerde elementen apart beoordeelt en meent dat de totaliteit van de elementen wel buitengewone omstandigheden aantoon, wijst de Raad erop dat artikel 9bis van de vreemdelingenwet geen enkele “*methode*” of “*werkwijze*” voorschrijft die gevolgd moet worden door de verwerende partij bij het beoordelen van de elementen die aangevoerd worden als buitengewone omstandigheden (cf. RvS 21 februari 2013, nr. 9.488 (c)). In die zin kan verzoekende partij niet gevolgd worden in haar stelling dat de elementen in hun geheel, en niet elk apart op zich, mogen beoordeeld worden.

2.10. *In casu* beroept de verzoekende partij zich verder ook op een schending van haar recht op het privéleven zoals beschermd door artikel 8 van het EVRM. Voor zover verzoekende partij zich ook zou beroepen op haar recht op gezins- en familieleven blijkt geenszins dat zij in haar aanvraag zich beroepen heeft op een gezins- of familieleven in België, dit nog naast de vaststelling dat zij het bestaan van een gezins- of familieleven, laat staan een beschermenswaardig gezins- of familieleven, in België op enige manier aantoon.

2.11. Artikel 8 houdt het recht in op een persoonlijke ontwikkeling alsook het recht om relaties aan te gaan en te ontwikkelen met andere personen en de buitenwereld in het algemeen. Het behelst aspecten van de sociale identiteit van een persoon (EHRM 16 december 1992, *Niemietz/Duitsland*, § 29; EHRM 29 april 2002, *Pretty/Verenigd Koninkrijk*, § 61; EHRM 12 september 2012, *Nada/Zwitserland* (GK), § 151; zie ook EHRM 16 december 2014, *Chbihi Loudoudi en anderen/België*, § 123). In die zin maakt het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen onderdeel uit van het privéleven van elke persoon (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 95-96). Het privéleven bestaat uit de optelsom van alle banden die de vreemdeling met de Belgische samenleving is aangegaan. De kern van het grondrecht op bescherming van het privéleven bestaat erin dat het individu de vrijheid wordt gegeven om menselijke contacten en sociale banden uit te bouwen.

Voorts wijst de Raad erop dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven niet absoluut is. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, *Ukaj/Zwitserland*, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 43). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, *Kurić en a./Slovenië* (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Wat betreft haar argumentatie inzake haar privéleven heeft de verwerende partij erop gewezen dat de verplichting om terug te keren naar het herkomstland om aldaar de aanvraag in te dienen geen breuk vormt in de sociale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering met zich meebrengt.

Zoals duidelijk blijkt, werd verzoekende partij nooit toegelaten tot enig verblijf. De Raad benadrukt daarbij dat de verzoekende partij uit de loutere omstandigheid dat zij de afgelopen zeven jaren in illegaal of precair verblijf in België heeft verbleven, geen gerechtigde verwachting kan scheppen op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM (zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, *Solomon v. Nederland*, EHRM 31 juli 2008, nr. 265/07, *Darren*

Omorie v. Noorwegen; EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, *Konstadinov v. Nederland* en EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, *Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk*, par. 77). Verzoekende partij kan ook niet onwetend geweest zijn over haar illegale verblijfsstatus. Zoals blijkt uit het administratief dossier werden al haar verzoeken tot internationale bescherming negatief afgesloten – en in tegenstelling tot wat zij voorhoudt kan geenszins blijken dat de behandeling van haar verschillende verzoeken zeer lang heeft geduurd – en heeft zij meerdere keren het bevel gekregen om het grondgebied te verlaten, maatregelen waaraan zij echter geen vrijwillig gevolg heeft gegeven. In dat opzicht moet in herinnering worden gebracht dat vreemdelingen – en dus *in casu* de verzoekende partij – de verplichting heeft om zich te onderwerpen aan de immigratiecontrole en -procedures en het grondgebied van de desbetreffende staat te verlaten wanneer hen de toegang of het verblijf rechtmatig wordt geweigerd (*Jeunesse*, §100). Vaste rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens stelt dat een privéleven dat is uitgebouwd tijdens een illegaal of precair verblijf enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden aanleiding tot een positieve verplichting onder artikel 8 van het EVRM kan geven. Dergelijke elementen liggen *in casu* niet voor. Immers het loutere feit dat verzoekende partij inspanningen heeft gedaan om zich te integreren zijn geen buitengewone omstandigheden. Verzoekende partij was zich bewust van het feit dat zij illegaal, minstens precair in afwachting van de behandeling van haar verzoeken tot internationale bescherming, op het grondgebied verbleef. Door zich te nestelen in illegaal verblijf tracht zij de Belgische staat voor een voldongen feit te stellen, omstandigheden in welke het Europees Hof voor de Rechten van de Mens vaststaand oordeelt dat de bescherming van artikel 8 EVRM slechts in uitzonderlijke omstandigheden kan optreden (EHRM, *Nunez v. Norway*, 28 juni 2011, n° 55597/09, §70; EHRM, *Butt v. Norway*, 4 december 2012, n° 47017/09, §82). Dergelijke omstandigheden worden *in casu* niet aannemelijk gemaakt. De verzoekende partij maakt onvoldoende aannemelijk dat haar netwerk van persoonlijke en sociale belangen van die orde zouden zijn dat een terugkeer naar het herkomstland een schending van artikel 8 van het EVRM zou kunnen betekenen. Verzoekende partij die ruim 26 jaar in het herkomstland verbleven heeft, maakt niet aannemelijk dat het loutere feit dat zij gedurende zeven jaar in België inspanningen heeft gedaan om zich te integreren maakt dat zij niet terug kan naar het herkomstland om aldaar de aanvraag in te dienen. Uit niets blijkt dat zij in het herkomstland waar zij het overgrote deel van haar leven heeft doorgebracht geen privéleven kan uitbouwen of verderzetten. De contacten met haar sociaal netwerk in België kan zij onderhouden via moderne communicatiemiddelen of korte bezoeken door dat netwerk in het herkomstland. Zij doet met haar betoog dan ook geen afbreuk aan de vaststellingen van de verwerende partij dat een eventuele tijdelijke terugkeer geen breuk in de sociale relaties hoeft te betekenen.

2.12. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Verzoekende partij maakt evenmin aannemelijk dat het bestuur onzorgvuldig is opgetreden in de behandeling en beoordeling van haar aanvraag.

2.13. Verzoekende partij betwist voorts niet dat zij in België verblijft zonder in bezit te zijn van de daartoe benodigde documenten. Conform artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet dient de verwerende partij in beginsel in dat geval over te gaan tot het treffen van een bevel om het grondgebied te verlaten. Het bevel om het grondgebied te verlaten mag evenwel niet ingaan tegen *“meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag”* zodat de verwerende partij hiermee rekening dient te houden.

Verzoekende partij verwijst naar artikel 74/13 van de vreemdelingenwet dat luidt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bepaalt enkel dat rekening moet worden gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling doch houdt geen uitdrukkelijke motiveringsplicht in (cf. RvS 10 oktober 2018, nr. 242.591). Dit standpunt werd nogmaals bevestigd door de Raad van State in zijn arrest nr. 253.374 van 28 maart 2022:

“Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bepaalt enkel dat rekening wordt gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van het kind doch houdt geen bijzondere motiveringsplicht in. In de uitoefening van zijn wettigheidscontrole vermag de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich dan ook niet te beperken tot de uitdrukkelijke motieven dienaangaande, of het ontbreken daarvan, in de bij hem aangevochten beslissing. Derhalve kan niet worden besloten tot de onwettigheid van een bevel om het grondgebied te verlaten, enkel op grond van

het ontbreken van uitdrukkelijke motieven in dat bevel over de door artikel 74/13 van de vreemdelingenwet vereiste belangenafweging en zonder rekening te houden met andere elementen uit het dossier waaruit die belangenafweging kan blijken.”

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet vormt voorts de omzetting van artikel 5 van Richtlijn 2008/115/EG over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn). Het blijkt uit de lezing van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet of artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn dat bij een verwijderingsmaatregel moet rekening gehouden worden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familielevens en de gezondheidstoestand van de betrokkenen. Deze drie te respecteren elementen vinden eveneens hun weerklink in respectievelijk de artikelen 24 (hoger belang van het kind), 4 (verbod van folteringen en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen) en 7 (eerbiediging van het privéleven en het familie- en gezinsleven) van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Bij de tenuitvoerlegging van de Terugkeerrichtlijn zijn de Lidstaten eveneens gehouden tot naleving van die artikelen van het Handvest. Conform artikel 52, 3 van het Handvest moet aan de artikelen 4 en 7 van het Handvest een zelfde draagwijdte worden gegeven als aan de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

2.14. Verzoekende partij betoogt dat geen rekening werd gehouden met de elementen zoals vernoemd in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, maar zij is geenszins ernstig. Immers blijkt vooreerst geenszins dat er *in casu* sprake is van minderjarige kinderen. Evenmin toont de verzoekende partij aan dat zij enige medische problematiek vertoont die een terugkeer naar het herkomstland in de weg staat. Zij maakt dan ook niet aannemelijk dat de verwerende partij elementen inzake het hoger belang van het kind of de gezondheid van verzoekende partij over het hoofd heeft gezien. Wat betreft haar gezins- en familielevens volstaat het te verwijzen naar de bespreking hoger waaruit gebleken is dat verzoekende partij geen gezins- of familielevens in België heeft aangetoond, laat staan een beschermenswaardig gezins- of familielevens in België zodat dit evenmin een aspect betreft dat de verwerende partij over het hoofd zou hebben gezien. Verder, zoals eveneens uit de bespreking hoger gebleken, heeft de verwerende partij de argumenten inzake verblijf en integratie van verzoekende partij in ogeschouw genomen en gemotiveerd waarom deze elementen een terugkeer naar het herkomstland niet in de weg staan.

2.15. Verzoekende partij maakt met haar betoog geen schending van de door haar aangehaalde bepalingen en beginselen aannemelijk.

2.16. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf december tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

S. DE MUYLDER